

ת"פ 34244/06 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נגד עימאד אנטילאט

בית משפט השלום ברملת

ת"פ 15-06-34244 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נ' אנטילאט
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת
המאשימה ע"י ב"כ עו"ד שלի היאט
נגד עימאד אנטילאט
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד נעמי כהן

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב האישום המ夷יחס לו עבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ג-1977.

בעובדות כתב האישום נרשם כי ביום 15.3.21 בשעה 20:2 או בסמוך לכך, ברחוב שלמה המלך 53 בלבד, החזק הנאשם בכיסו, סכין כסופה קפיצית מתקבעת, ולא הוכיח כי החזקה למטרת שרפה.

הנאשם כפר באישום וטען כי החיפוש בוצע באופן בלתי חוקי, שכן השוטרים נזעקו למקום על פי תלונה בגין הפרעת המנוחה, על כן לא התגבש חשד שהצדיק החיפוש. ב"כ הנאשם הודיעה כי הייתה שבפייה טענות משפטיות, מוסכם עליה שיגוש כל תיק החקירה, אך בכוונתה לטעון לפסילת הראייה החפצית, היא הסcin, מן הטעם האמור.

בעקבות הودעתה ב"כ הנאשם, הגיעו התביעות את הראות מטעמה, בכתב, ללא העדת העדים. לאחר מכן, העיד הנאשם.

ראיות התביעה

על פי דוח פעולה ת/1, שרשם השוטר צבאג אליהו, לאחר טיפול באירוע של הפרעת המנוחה, הבחן בשני חשודים וביקש מהם לעצור, אך הם המשיכו בהליכה. צבאג צעק לעברם "תעצור משטרת", אך הם התעלמו. רק שרצה לעברם וצעק שיעצרו, הסתובו לעברו, ואז הבחן כי אחד מהם, שאינו הנאשם, הוא בדוקאי המוכר לו. כשפנה אל החשוד השני (הנאשם) ושאל לשמו, הבחן כי הוא מחייב את ידו בכיס, ושאל מה יש לו בכיס. החשוד ענה "שום דבר", ותשובה זו עוררה את חשדו של צבאג, כיוות שהבחן בבליטה בכיס, זאת לאחר שהחשודים התעלמו מקריאותיו. لكن, צבאג ליטף

עמוד 1

את הכס, וחש דבר מה קשיח. מיד הכנס ידו לכיס, ומצא את הסכין. כששאל את הנאשם מדוע החזיק בסכין, השיב הנאשם כי היה לא שלו, ולא החזיק בה. בשלב זה הודיע צבאג לנאם כי הוא מעוכב, והוא הוכנס לנידית.

על פי דוח פעולה ת/2, שרשם השוטר חיים יונה, הגיעו למקום בעקבות קרייה בגין הקמת רعش, וראו מספר נערים יושבים על ספסל, אך שניים מהם שהבחינו בשוטרים, קמו והחלו ליכת. צבאג קרא להם מספר פעמים, אך הם התעלמו והמשיכו ליכת, מה שעורר חשד כי הם מסתירים דבר מה. יונה ערך חיפוש על החשוד השני בהסכמה ולא מצא דבר. צבאג ערך חיפוש על הנאשם ומצא סכין.

על פי דוח פעולה ת/4, שרשם וטורי בני, הוא הגיע למקום האירוע על פי קרייה בגין הקמת רعش, בשעה 00:27 אר מצא כי המקום שקט. על פי המשך הדוח, המודיע דיוקן בהמשך הלילה כי הנערים שהיו שם קודם לכן, הילכו ולאחר מכן שבו.

הוגש דוח העיקוב של הנאשם, ת/5, שם מסר כי הסכין לא שלו.

הוגש הודהה הניתנת הנאשם, ת/3, בה מסר כי השוטר לא מצא עליו כלום ואני יודע מהיקן הסכין. כשנשאל מה יאמר אם יימצא טביעות אצבע שלו על הסכין, שתק. כמו כן, נשאל האם השוטר משקר, והשיב בשלילה.

הוגש הסכין, ת/6, שהוא סכין מתקבעת ומתקפלת, באורך כולל של 20 ס"מ.

ראיות ההגנה

מטרעם הגנה העיד הנאשם לבדו, ועדותו התייחסה בתשובות קצרות לשאלות צמודות.

לדבריו, שקרה לו השוטר, בא אליו. השוטר השוטר התחיל לצעוק, והוא להציג תעוזת זהות, ערך עליו חיפוש, תפס את הסכין, ולקח אותו לתחנה. כשהשנא לאפשר לפשר הימצאו במקום, השיב כי הדודים שלו גרים שם, והוא היה בדרך בחזרה מביקור אצלם.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם האם העיד לא נכון כשנחקר במשטרה, ואישר כי לא אמר שם את האמת, כיון שփחד מן החוקר, שצעק עליו. לטענותו, בשל פחדו אמר לחוקר שהסכין לא הייתה שלו, ולא נתפסה עליו. הנאשם אישר שישב על הספסל ביחד עם האחים, והם כמו כשהגינו השוטרים, אך שלל את הטענה שהחלו ליכת. לאחר מכן, שינה תשובתו והעיד כי לא היה קשר בין הגעת השוטרים לבין זה שהם קמו, וכן העיד בחקירה הנגדית:

ש. **קמת רגיל והלכת רגיל?**

ת. **הוא אמר לי בווא.**

ש. **יש לך בעיה של שמיעת?**

ת. **לא.**

ש. **הוא קורא לך ואתה מתעלם וממשיך ליכת.**

ת. לא. הוא קרא לי וזרתני.

ש. אז אם הוא אומר את זה הוא מ撒קן?

ת. כן.

ש. אתה הגיע אליו?

ת. כן.

ש. אתה שמת את היד שלך בכיס נכון?

ת. כן.

ש. הוא שאל אותך מדוע אתה שם יד בכיס?

ת. כן.

ש. ומה ענית?

ת. לא ענית לו כלום.

ש. למה שמת יד בכיס?

ת. וזה לא זכר.

ש. השוטר צבאג שואל אותך מה יש לך בכיס ואתה ענית לו שום דבר.

ת. לא.

ש. לא ענית לו?

ת. לא.

ש. אז עוד פעם הוא מ撒קן?

ת. (לא עונה).

ש. ואז אמרת לשוטר "זה לא שלי" אחרי שתפסו את הסכין.

ת. כי פחדתי ממנה.

ש. כי אתה יודע שאסור להחזיק סכין.

ת. (לא עונה).

ש. לא ענית. כי אתה יודע שאסור להחזיק סכין?

ת. (לא עונה).

ש. פחדת כי אסור להחזיק סכין נכון?

ת. כן וגם בغالל שהוא צעק עליי.

ש. גם השוטר הזה צעק עלייך וגם החוקר צעק עלייך?

ת. כן.

דין והכרעה

כאמור, טענת הנאשם כי לא קם חשד סביר נגדו, ועל כן ביצע השוטר את החיפוש על גופו ללא סמכות. מטעם זה, נטען כי יש להוראות על פסילת הראייה החפכית שהיא פרי החיפוש הפטול (הסכין), וכתוצאה לכך יש להוראות על זיכוי הנאשם.

האם קם חשד סביר נגד הנאשם?

ה הנאשם טוען כי בנסיבות האירוע לא קם חשד סביר נגדו, ובטעنته זו הוא מכוון להלכה שנפסקה ברא"פ 10141/09 בין חיים נ' מד"ו (6.3.12).

לדעתי, בחינת הריאות אינה מאפשרת לקבל את הטענה, שכן הכוח מעבר לכל ספק סביר שהתנהגותו עוררה חשד סביר אצל השוטר צבאג.

לפי דוח הפעולה של צבאג, מיד כשהגיעו למקום, הבחן בשני חשודים וביקש מהם לעזoor, אך הם המשיכו בהליכה. צבאג צעק לעברם "תעצור משטרתך", אך הם התעלמו. רק כשרץ לעברם וצעק שיעצרו, הסתובו לעברו. עדותם של צבאג מקבלת חיזוק לפי דוח הפעולה של יונה, שראה כי רק כשה הגיעו, כמו הנאשם וחברו ממקום בו ישבו, והחלו ללכת. לאחר מכן צבאג קרא לעברם, אך הם המשיכו ללכת.

גם הנאשם עצמו העיד כי ישב על ספסל, ורק כשה הגיעו השוטרים, אם כי טען בשפה רפה, שקים ללא קשר להגעתם. הנאשם גם סתר עצמו בשאלת האם אכן שהחל ללקת למורת קריאות השוטר. בתחילת הבדיקה שהחלה ללקת, אך לאחר מכן אמר "הוא קרא לי וחוורתה", משמע שכן החל ללקת. בהמשך עדותם, טען שנענה לשוטר מיד. לאחר עיון בריאות, אינני מקבלת את טענת הנאשם, שנשמעה בלתי משכנעת, ואף סותרת את דוחות הפעולה של שני השוטרים. לדעתי, שעה שהשוטרים הגיעו בשל תלונה על הקמת רעש, יש להניח כי אמם פנו אל הנאשם וחבריו, מיד בהגיעם, בעוד הוא ישב על הספסל. בנסיבות אלה, ברור היה לנายนם כי השוטרים מבקשים לברר עמו איזה עניין, אך הוא החל ללקת, ונוצר הצורך לקרוא לו בחזרה. הנאשם עצמו אינו מכחיש שהחל ללקת, וכבר בכך יצר את החשד כי יש לו מה להסתיר,

זו הסיבה להתחמקותו.

אני מקבלת את עדויות השוטרים לפיהן לא היה די בקריאהבודדת לעבר הנאשם, אלא היה צריך לצעוק אחריו, לנוכח התעלמותו. ודוק, אין זה הגיוני שהנאשם לא שמע את הקריאה הראשונה, שהרי יש להניח כי הרחוב לא היה רועש ביותר, בזכרנו כי השעה הייתה 02.30 בקרוב.

לנוכח האמור, ובשים לב לשעת האירע, המהוות קритריון משמעותי גם על פי החלט בן חיים, אני קובעת כי התנהגות הנאשם עוררה כלפי חשד סביר, כבר בשלב של התעלמותו מן השוטרים.

בכל מקרה, גם אילו קבעתי כי בשלב ראשוני זה לא התעורר חשד סביר, הרי בהמשך לאמר, הבחן צbag כי הנאשם מחזק את ידו בכיסו מכוון. יתכן כי בנסיבות אחרות, ניתן היה לקבל את הטענה לפיה החזקת היד בכיס, אין בה כדי לעורר חשד מספיק לצורך הצדקת החיפוש. ואולם, אני סבורת כי יש לראות תנועה זו של הנאשם, בתוך הקשר הדברים הכלול, הינו: כשעשה כן לאחר שהתעלם מקריאות השוטר. לדעתי, בנסיבות הללו, עצם החזקת היד בכיס, היה בה כדי לעורר חשד סביר להחזקה חף אסור.

אם לא די בכך, הרי תשובה הנאשם לשאלת צbag עוררה חשד נוסף כשהכחיש שיש לו חף בכיס, למטרות שנראיתה בלילה בכיס. במקרה זה, נשמעה עדות צbag משכנעת, בשים לב לכך שהמדובר בסיכון גדולה למדוי ובעל עובי משמעותי.

הנאשם טען כי לא ניתן לקבוע קיומו של חשד נגדו, בשעה שהuilah להגעת השוטרים הייתה קשורה לתלונה בגין הקמת רעש בשעות המנוחה. בעצם, אם לבטא זאת באופן חד, הטענה היא כי השוטרים נטלו אל הנאשם, ללא קשר לנסיבות הגעתם. טענה זו אין בה ממש שהרי לא ניתן להעלות על הדעת שסמכות השוטרים תהיה מצומצמת לטיפול בחשד המקורי שהוביל להגעתם, מבלתי אפשר להם לפעול על פי שיקול דעתם, בהתאם לנسبות המתעוררות בשטח. מעבר לכך, הטיעון שבפי הנאשם, אף נוגד את ההחלטה בן חיים עצמה, שם נכתב:

מבחן החשד הסביר הוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש בית המשפט להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שעריך את החיפוש לשם הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש. יחד עם זאת, התנאים שבהם יתקיים חשד סביר המצדיק ערכית חיפוש ללא צו שיפוטי אינם ניתנים מטבע הדברים להגדרה ממצאה וחד-משמעות. ישומו של מבחן זה מבוסס על נסיבותו הפרטניות של כל מקרה וקרה, על המידע שהוא בידי השוטר בעת ערכית החיפוש ואך על ניסיונו ושיקול דעתו המקצועים של השוטר שעריך את החיפוש (ראו והשו בג"ץ 465/75 דגני נ' שר המשטרה, פ"ד ל(1) 337, 353-349 (1975) (להלן: עניין דגני))...

...ונוכחות אופייתה וטיבתה של הסמכות לערכית חיפוש על גופו של אדם, בכליו או בבתו כשיין מדובר בחיפוש "פולשני", הותיר החוקק את ההחלטה על ערכית חיפוש מסווג זה לשיקול דעתו הפרטני של השוטר. הרף שנקבע לכך הינו, כאמור, "חשד סביר" או "יסוד להניח". יש לזכור כי ההחלטה האם התקיים הרף הנדרש מתאפשרת בנסיבות של מילוי תפקיד, בלחץ זמן ובדרך כל בנסיבות אשר עלולות לעורר חשד; כאשר ההחלטה בדבר עצמת החשד מתחייבת על أمر.

לאור הדברים הללו, כמובן שקמה סמכות חיפוש לשוטרים, שנוכחה לדעת כי התנהגות הנאשם מעוררת חשד סביר כלפיו, גם באין כל קשר בין התלונה בגין הקמת רעש, לבין החשד שנוצר.

במאמר מוסגר אזכיר כי בכל מקרה, כמו לשוטרים הסמכות לפנות אל הנאשם ולדרשו כי יציג בפניהם תעודה זהה, וכן התעלמותו שחקראו לעברו, כשלעצמו, יכול שגיבשה עבירה של הפרעה לשוטר, והיה בה כדי להכשיר את עיכובו (ע"פ 617/80 לمبرטו נ' מד"ו (8.1.81); בג"צ 791/13 בן שבת נ' משטרת נהריה (10.2.13)).

כאן המקום לציין כי איןני מוצאת קושי היורד לשורשו של עניין בכך שאין בין דוחות השוטרים בנוגע לשעת האירוע המדויקת. מעבר לכך שפער הזמן הוא בכל מקרה מצומצם, הרי אין מחלוקת כי האירוע אירע בשעות הקטנות של הלילה, ומה לי אם בשעה 01:14 או בשעה 02:30.

כללו של דבר, אני קובעת כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שה坦הגות הנאשם עוררה חשד סביר נגדו.

הסמכות לביצוע החיפוש

בכל האמור לעיל אין די, שכן علينا לבחון האם בעקבות החשד הסביר שאمنם התעורר, فعل צבאי כדין. בהקשר זה, ראוי לצטט מתוך דוח הפעולה ת/1:

"**שאלתי את החשוד מה שמו והוא ענה אבונטילה עימאד, הבחןתי כי הוא מחזיק את היד בתוך הכיס של החליפה שהוא לובש, שאלתי אותו מה הוא מחזיק, והוא אמר "שום דבר".** מאחר והעליה לי את החשד כי יש דבר מה בכיס עקב כר שלא ענה לקריאתי, והוציא את היד הבחןתי בבליטה מהחליפה ליטפתי את החליפה והרגשתי דבר מה קשה והכנטתי את היד והזאת סיcin בסופה מתקפתת קפיצית שאלתי אותו למה הוא מחזיק סיcin והוא חחש ואמר זה לא שלי, זה לא היה עלי, הודיעתי לו שהוא מעוכב, והוא הוכנס לנידת".

למקרה דוח הפעולה, עולה כי צבאי ביצע את החיפוש על הנאשם, עוד לפני הודיע לו על עיכובו כדין. כמו כן, לא הודיע לו על עילית העיכוב, לא זהירותו בדבר זכויותיו, ולא הודיע לו על כוונתו לעורן עליו חיפוש. רק לאחר שתפס את הסcin בכיסו של הנאשם, הודיע לו כי הוא מעוכב.

לדעתם כאמור, הפר צבאי את חובתו על פי החוק ועל פי נחיי המשטרה.

כבר נכתב רבות בעניין סמכות החיפוש על גופו של אדם, שהיא סמכות הנלווה לסמכות המעצר או העיכוב, ולא ניתן לעורן חיפוש על חשוד, ללא הודעה על עיכוב, קודם לכן. חובה זו נלמדת הן מהוראות סעיף 22 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) תשכ"ט-1969, והן מהוראות סעיפים 67(א) ו- 69 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: החוק), בשילוב עם הוראת סעיף 72 לחוק.

לאחרונה ממש, ניתנה החלטת בית המשפט המחויזי (מרכז) בע"פ 28090-02-15 (15.5.16), שם נדונה שאלת חוקיותו של חיפוש, שנערך ללא הודעה מוקדמת על עיכוב. באותו עניין, נתפסה סיcin בבעדיו של הנאשם, ובעקבות זאת הוא מסר גרסה מפלילה, מבלי שהוזהר. וכך נאמר שם:

בקשר זה יש להוסיף כי בית משפט קמא אمنם קבע כי היה חשד סביר אשר הצדיק עriticת חיפוש על גופו של הנאשם, אולם בהמשך הגיע למסקנה שעיכובו של הנאשם במקום האירוע ותחקוריו שם, נעשו שלא בהתאם לנוהל הקבוע בסעיף 72 בחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 ועל כן נעשו שלא כדין. אך, בין היתר, נקבע כי לא ניתן למשיב שהוא מעוכב או עצור ולא נמסרה לו סיבת העיכוב, על אף שאלותיו בעניין. אלא שעיכובו של הנאשם לצורך עriticת החיפוש על גופו, הוא

עיכוב לכל דבר, וחלים עליו אותן כללים ומוגבלות מכוח הנהל האמור.

לעובד שיעיכבו של המשיב בשטח נעשה שלא דין יש לכואורה השפעה ישירה על שאלת חוקיות החיפוש והוא מctrافت למכלול הנسبות המלמדות על פגיעה בזכותו של המשיב.

בעניינו צbag נטל חירות לעצמו, לטע את החלפה של הנאשם ולאחר מכן אף הרחיק לכת ושלח ידו לכיס מכנסי, כל זאת, ללא הودעה על עיכוב, ובכך פגע בזכותו הנאשם.

נפקות הפגם

ראשית, יש להפנות לכך של פי סעיף 24(ג) לחוק, מילוי חובת ההזדהות וההודעה על עילית המעצר (או העיכוב), הן תנאי לחוקיותו. באופן התואם את הוראת החוק, קובעת פקודת המטה הארץ 14.01.34- עיכוב מעצר ושחרור, סעיף 2ז', כדלהלן:

"**מילוי חובה איש המשטרה, בעת העיכוב או המעצר, כמפורט בסעיף 24 וסעיף 72 לחסד"** פ
מעצרים, הוא תנאי לחוקיות העיכוב או המעצר. אם לא מולאו חובות אלו על ידי השוטר העוצר, העוצר אינו רשאי נחשב נתון בנסיבות חוקית, וקماה לו הזכות להימלט ולהגן על עצמו מפני השוטר, מפני תוקף".

בעניין זה, ניתן לראות גם קדמי "סדר הדין בפליליים", חלק ראשון, תשס"ג-2003 עמ' 23:

אם הייתה לנעכבר זכות להתנגד - אין הדעת סובלט, שההתנגדות תהווה בסיס להרשעה בעבירה של תקיפה או הכשלה או הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. והכל כמובן, בכפוף לכך שהמתנגד לא עשה יותר ממה שהוא ראוי לעשות, באופן סביר, בנסיבות, על מנת להשתחרר מן העיכוב."

עליה מכאן, כי הקביעה לפיה צbag לא עיכב את הנאשם דין, היה בה כדי להצדיק ההתנגדות לאותו עיכוב ולעריכת החיפוש, שלא הוכשר ביצועו.

יחד עם זאת, בעניינו לא עומדת על הפרק שאלת ההתנגדות לחיפוש, אלא הטענה היא לפסילות פירוטין, מכוח כלל הפסילה הפסיכית. בעניין זה נקבע, כיצד, בהלכת ישכרוב (ע"פ 5121/98 ישכרוב נ' התובע הצבאי (4.5.06) כי גם אם נפל פגם בהליך, אין בכך כדי להוביל לפסילתן של ראיות באופן אוטומטי, אלא על בית המשפט לעורר בחינה בת שלושה שלבים, על מנת להכריע בסוגיה זו. כמו כן, נקבע כי יש לנוהג משנה זהירות בבוא בית המשפט לשקל פסילתה של ראייה חפצית:

ראיות חפציות, כגון: נשק, סמ או רכוש גנוב, הן בעלות קיום עצמאי ונפרד מאי החקיות שהיא כרוכה בהשגתן, ובדרך כלל לא יהיה בא-החוקיות האמורה כדי לפגום באמינותן של ראיות אלה. לפיכך, משקלם של השיקולים המצדדים בקבלתן של ראיות חפציות הוא בדרך כלל רב (ראו: European Criminal Procedure (M.Delmas-Marty & J.R.Spencer ed., 2002) 605 (להלן: European Criminal Procedure)). עם זאת, ראוי להדגש כי גם בהקשר זה, אין מדובר בכלל נוקשה והדבר תלוי בנסיבות של כל מקרה לגופו.

במקרה שלנו, לאחר בינת השיקולים המוניים בהלכות ישכרוב ובן חיים הגעתו למסקנה לפיה הגם שנפל גם ממשי בתנהלו של צbag, עדין אין בכך כדי להצדיק פסילת הסcin כראיה, וזאת מכמה טעמים.

ראשית, בנסיבות האירוע דנן, אי ההודעה על העיכוב וuilתו אמינם מהוות גם פורמלי בהליך, אך לא אוכל להתעלם מקביעתי הקודמת לפיה התנהגות הנאשם אכן עוררה חשד סביר שהוא בו כדי להצדיק עיכובו ואף ערכות חיפוש בדיון על גופו, היינו: אילו فعل צbag והודיע על העיכוב, היה בכך כדי להזכיר את החיפוש. בהקשר זה, נקבע בהלכת בן חיים כי העובדה שהמדובר בראיה שניית היה להשיגה גם אלמלא החיפוש הבלתי חוקי, היא בעלת משקל המטה את הcpf לטובות או פסילתה.

שנית, יש לשים לב לכך שלצד הودעה על עיכוב בדיון, צbag פנה אל הנאשם ושאל לו שמו, מיד שאל אותו מה הוא מחזיק. בכך היה כדי להבהיר לנאים כי החשד שהטעור אצל השוטר, מתייחס למה שהוא מסטר בכיסו, ועל כן פחתה במידה מה, הפגיעה בזכותו.

שלישית, בשונה ממקרים אחרים שבהם הוביל החיפוש הפגום אף למסירת אمرة מפילה, הרוי בענייננו לא הפליל הנאשם את עצמו בעקבות החיפוש, אלא דווקא הרחק עצמו מן הסcin. בכך צומצמה הפגיעה שנגרמה לו, ולענין זה משקל בבואה בית המשפט לשקל את האינטרס הציבורי באכיפה, למול האינטרס לשמר על זכויותיו (אגב- בנסיבות זו שונה ענייננו באופן מהותי מן המקרה שנדון בע"פ 15-02-2009 הנ"ל, שם זוכה הנאשם לאחר שניית משקל מכריע לעובדה שהחיפוש הבלתי חוקי הוביל להפללה עצמית).

רביעית, על פי הלכת ישכרוב, על בית-המשפט לבחון את אפייה וחומרתה של אי החקיקות שהובילה להשתתת הראיה. לדעתו, טיב החיפוש שביצع צbag על גופו של הנאשם, לא היה פולשני ביותר, שהרי מדובר היה בLİTOP על גבי בגדי, ושליחת היד לתוך כסו, ולא מעבר לכך. גם עובדה זו מטה את הcpf בכך של אי פסילת הראיה, בשונה ממקרים שבהם החיפוש היה הכרוך בפגיעה משמעותית יותר בזכותו של החשוד (ע"פ 4988/08 פרחי נ' מד"י (1.8.11); ע"פ (ת"א) מד"י נ' קאסר (7.1.09)).

מכל הטעמים הללו, איןני מוצאת לנכון לפסול את הסcin מלשמש כראיה במשפט.

סיכום

ה הנאשם אינו מתכחש לעובדה שעלה גוףו נתפסה סcin, ואף אינו טוען כי ההחזקה נועדה למטרה כשרה כלשה. יחד עם זאת, טוען כי הסcin נתפסה בחיפוש בלתי חוקי.

לאחר בירור הטענה, קבעתי כי התנהגותו של הנאשם עוררה חשד סביר, ועל כן כמה הסמכות לעכבו ולערוך חיפוש על גופו. מצד שני, קבעתי כי השוטר צbag פעל שלא בדיון בערכו חיפוש על גופו של הנאשם ללא הודעה מוקדמת על עיכובו ומסירת עילת העיכוב.

למרות הפגם בתנהלות צbag, קבעתי כי בנסיבות המקרה, אין מקום לפסילת הסcin שהוא פרי החיפוש, מלשמש כראיה, וזאת על פי הקריטריונים שנקבעו בעניין כלל הפסילה הפסיכית.

אשר על כן, הتبיעה הוכיחה את האישום מעבר לכל ספק סביר.

אני מרושעה את הנאשם בעבירה של החזקת סcin.

ניתנה היום, י"ג סיון תשע"ו, 19 יוני 2016, במעמד הצדדים